

Tako vidimo, da svet od nekdanj teče. Teče voda, teče čas, kmalu zima bo pri nas. Smučarji, pripravite, pregledajte in popravite smuško opremo in opravo za zimsko zabavo. Prihodnjič pa nekaj o smuki na beli poljani, saj bo letos gotovo več snega kakor lani!

Pismo iz Kanade

(Iz pisma slovenskega izseljenca.)

Windsor...

Življenje na zapadnem severu v gmotnem oziru daleč nadkriljuje ono v Evropi. Kljub temu pa tudi tu ni nepoznana brezposelnost. Delavec v Kanadi, ki ima stalno službo, je v vseh ozirih gospod. Kajti tu na videz ni takih razlik med stanovi kot v stari domovini. Nas Jugoslovane prav tako upoštevajo pri delu in v javnem življenju kot prave kanadske ljudi. Zanimivo je, da se tu vsi tikamo: od navadnega cestarja do delničarja podjetja, bankirja ali kardinala. Vsi brez izjeme smo »ti«. Pri pozdravljanju se ne odkrivamo, ampak si dajemo le znake z roko. Tudi ne pazimo, kdo bo prvi pozdravil, delavec ali gospodar.

Plače delavcev se ravnaajo največ po vrsti dela. Najboljše plače imajo v Fordovih tovarnah za avtomobile. To je največje podjetje avtomobilov na svetu. Samo v Windsorju je zaposlenih nad 10.000 delavcev. Delo je večinoma osemurno. V rudnikih je zaradi vode, napora in slabega ozračja delo samo šesturno, a plačajo prav tako za osem ur. Pri delu je vsak delavec svoj gospodar in ga nihče ne priganja. Če je nezmožen, pa prav kmalu izgubi delo.

Za učenje različnih obrti in mehničnega dela je dobro preskrbljeno. Vsak delavec hodi lahko po dnevnem delu v večerno šolo za svojo stroko.

V teh pokrajinah piše neprestano veter. Kot je prijeten v poletni vročini, tako je neprijazen v zimi, ko se pogosto spremeni v silovit leden orkan. Tudi v južnejših predelih Kanade doseže mraz -62° . Ozračje vpliva tudi na človeški organizem. Prebivalci v severozapadnih krajih imajo vodene, ribje oči in svetle, redke lase. Pogleda so nekako mrtvega.

Glede vere bo menda malokje na svetu taka mešanica kot je tu. V neki knjigi sem našel naštetih 46 veroizpovedi. Po številu pa je le največ katoličanov. V cerkvi imajo tudi nekaj navad, ki jih ne poznate v starem kraju. Šel sem na sveti večer v bližnjo cerkev. Ko vstopim, vidim, da gledajo vsi ljudje vame, proti vratom, oltarju pa kažejo hrbet. Kar malo v zadregi sem bil — in obrnil sem se tudi jaz proti izhodu. Prav isto se mi je zgodilo na starega leta dan. Izvedel sem pozneje, da na ta način pričakujejo prihoda Odrešenika in novega leta, kar je prav pomembno. Tu so po mestih cerkve mnogo bolj napolnjene kot v stari domovini.

Pomemben in pretresljiv je običaj, ki ga imajo po vlemestih Kanade in Amerike zadnje ure starega leta. Povsod igra godba poslovilno himno. Nihče ne gre spat pred polnočjo. Ob enajstih se oglase zvonovi. Prevozni parniki že tudi opominjajo s svojim turobnim tuljenjem na umirajoče leto. Ob pol dvanajstih zatuli tam nekje v Detroitu tovarniška sirena. Kmalu za njo še druge v mestu ter bližnji in daljni okolici. To je grozna melodija: pomislite na tisoče glasov, nekateri tanki, drugi votli, piskajoči, grmeči in rjoveči — dalje vse lokomotive, vsi prevozni parniki in sploh vse, kar more dati glas iz sebe, poje slovo poslavljajočemu se letu. Eno uro traja to rjojenje, da se trese zrak in zemlja in takrat ne more spati nihče v mestu in okolici, a če že spi, se mora zbuditi. — Pretresljiv prizor je to: saj te neme reči opominjajo nas živa bitja na minljivost vsega, kar pride in se rodi.